

Odkaz 17. listopadu s hladovkou. Ta symbolika. Komentář Štěpána Chába

- CZ24 News | 21. listopadu 2023

ČESKO: Zatímco před Úřadem vlády se sešli už dva protikomunističtí disidenti z dob minulého režimu, aby světu sdělili, že systém se k nim chová jako k těm nejposlednějším, slavnost udílení Cen Paměti národa (!) obohatil svou návštěvou bývalý rozvědčík a nynější prezident, aby nám tak nejspíš osvěžil jako národu paměť. Na Václavském náměstí si pak jako hlavní atrakci celé oslavy zbavení se komunismu a památky popravených studentů roku 1939 zprivatizovali levicoví tlampači, kteří volají po návratu komunismu v jiných barvách, s jinými hesly, ale s podobnou budoucností.

Před Úřadem vlády se rozhodl zahájit 17. listopadu hladovku bývalý disident a zakladatel knihovny Libri prohibiti Jiří Gruntorád. Hladovkou chce upozornit na to, že systém stále, i po 34 letech, nezohlednil protibolševický odpor v tehdejší Československu. Disidenti byli komunistickým režimem perzekvováni, vězněni za názor, kariéru ničení. A často i nuceni k emigraci. A zatímco estébáci, kteří si svou službu pro režim vždycky poctivě odpracovali, si užívají svůj plný a štědrý důchod za těžce odpracovaná léta, disidenti jsou o hladu. Ke Gruntorádovi se přidal i další tehdejší disident John Bok, který založil a dlouhá léta vedl Spolek Šalamoun. Vyžadují odstoupení ministra Mariana Jurečky a nápravu. Hladovka vyvolala vášně, diskuse. Celé politické panoptikum Sněmovny přislíbilo, že s tím něco udělá. Snad ano. Jurečka o odstoupení neuvažuje.

Ve stejný den, kdy političtí odpůrci komunismu zahájili hladovku, protože na ně systém zapomněl a trestá je podobně jako komunista před 34 roky, se konalo udílení Cen Paměti národa. Paměti národa, organizace, která sbírá napříč republikou vzpomínky od pamětníků hrůz 20. století. Velká část pamětníků vzpomíná na normalizaci, tuhou tyranii 50. let, na okupaci a zničení národního snu i sebevědomí roku 1968. Do středu udílení cen se dostavil i prezident s kachním žaludkem. Ten právě v režimu, který také velkou měrou stál za neštěstím tohoto národa a který vytvářel disidenty z donucení, režim nejen podporoval, on v něm dělal kariéru v kontrarozvědce. Rozvědčík. Po jeho boku stála profesí politručka, Eva Pavlová. V centru udílení Cen Paměti národa hrály fanfáry, všichni byli ve slavnostním, a v čele stál kariérní komunista. Tak daleko jsme to dopracovali.

Ve stejný den, v centru národního vzdoru, vzepětí i provolávání slávy jak hrdinům, tak i gaunerům, kterému dominuje jezdecká socha svatého Václava, se odehrál Koncert pro budoucnost. Loni u „vstupní brány“ vespod náměstí visela z konstrukce dvě hesla a vlajky. „Ne ruskému plynu, ano Green Dealu,“ znělo první heslo. „Ne zdražování, ano euru,“ znělo druhé. Mozkový trust tehdy musel jet na dvě směny, když vedle sebe postavil věty Ano Green Dealu a Ne zdražování. Hesla stejně rozumná, jako když jsme na stejném náměstí chodili s hesly – Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak nebo Proletáři všech zemí, spojte se. Prostě komunismus, kde rudou přemalovali na zelenou a, stejně jako tehdy komunisté, oslavovali to, že jsme demokracie. Sice lidová, respektive liberální, ale demokracie. Letos heslo na bráně vylepšili na neutrálnější, ale politicky velmi vyhraněné „spojme se v EU, braňme se Kremlu“. Dokonale prázdná hesla vytyčená na oslavu 17. listopadu.

Trochu mi letošní 17. listopad připomněl skulpturu Davida Černého, kde stojí dva paňáci a močí na Českou republiku. Duchem to nebylo daleko. 17. listopad už není oslavou a vzpomínkou na střevní potíže naší historie, zdá se mi, že je to jen opulentní hostina vedoucí ke střevním potížím nedaleké budoucnosti. Paměť národa uvažá, kašle na bojovníky za lepší zítřky, protože má už tak dost práce s výchovou budoucích kádrů pro horší zítřky. Taktovkou nám do rytmu před očima máchá kádr

minulého režimu. Nesmířili jsme se s komunismem. Účty nejsou srovnané. Jen si na futra píšeme další útratu, kterou bude následovat další účtování, které nevyrovnáme. Ale zapomeneme, jako letos.

Tak snad letošní 17. listopad bude mít alespoň ten účinek, že skuteční disidenti proti komunismu začnou dostávat důstojné důchody. Vždycky si u toho vzpomenu na Pavla Zajíčka, bytostného básníka a frontmana kapely DG307, kterého komunisté týrali dlouhá léta a nakonec ho donutili k emigraci. Ten nemá nárok na důchod vůbec. Navíc po mozkové mrtvici je odkázaný na péči a finanční sbírku od lidí (kolegů z Krajských listů.cz nevyjímaje). Je to nedůstojné, ostudné, až odporné. O pomoc Zajíčkovi se staral Nadační fond Charon. Ten se stará a podporuje i další disidenty a chartisty, kterým stát nevyplácí důchod vůbec, nebo jen jeho titěrnou část. Ač i tady bych viděl logickou argumentaci úřadů, která přijde – těch pár stovek za disidenství vám k důchodu přihodíme, ale těch 30 let od revoluce, ty jste si měli odpracovat a na jejich základu by se měl vypočítat důchod. To už vás nikdo neperzekvoval za špatné názory.

AUTOR: Štěpán Cháb

[ZDROJ](#)